

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **E. B.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, č. j. 14 A 62/2020-21,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, č. j. 14 A 62/2020-21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, č. j. 10.01-000176/20-003, jímž nebylo vyhověno její žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby spočívající v podání ústavní stížnosti. Spolu se žalobou požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[2] Městský soud oba tyto návrhy usnesením ze dne 21. 9. 2020, č. j. 14 A 62/2020-21, zamítl. Uvedl, že z předloženého prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech vyplývá, že žalobkyně pobírá starobní důchod ve výši 14 136 Kč, z něhož je jí srážena částka 2 509 Kč. Dále, že bydlí ve vlastním domě, přičemž vlastní i další nemovitosti, ze kterých nicméně dle svého tvrzení nemá žádný užitek a nemůže s nimi nakládat z důvodu exekuce. Žalobkyně rovněž uvedla, že vlastní dva osobní automobily, které jsou však rovněž zatížené exekucí. Žalobkyně v prohlášení také uvedla, že její měsíční náklady na bydlení činí 5 500 Kč, a že současně měsíčně vynaloží 3 600 Kč na ostatní životní potřeby, 500 Kč na léky a 1 000 Kč na dopravu.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Uvedl, že žalobkyně byla v části prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, označené jako „X. ZÁVAZKY“, upozorněna, že je povinna výši veškerých svých měsíčních výdajů doložit. Dále konstatoval, že si je vědom, že nelze vyžadovat doložení veškerých výdajů, zejména hradí-li žalobkyně běžné výdaje v hotovosti; pokud však jde o tvrzené náklady na bydlení, měla by být schopna jejich výši doložit, což však neučinila. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, dospěl současně městský soud k závěru, že nelze vyhovět ani její žádosti o ustanovení zástupce.

[4] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že není schopná v řízení o podané žalobě sama kvalifikovaně činit potřebné úkony. Veškerá podání pro ni sepisují její rodinní příslušníci a známí. Dále uvedla, že trpí zhoršeným zdravotním stavem a v dlouholetém soudním sporu vedeném před Okresním soudem v Rakovníku a Krajským soudem v Praze vyčerpala na soudních poplatcích a nákladech na právní zastoupení veškeré finanční prostředky. Veškerý její majetek je zatížen exekucí.

[5] Konkrétně brojí proti závěru městského soudu, dle kterého neprokázala, že splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, neboť nedoložila, že nemá dostatečné prostředky. Namítá, že jak soudy, tak žalovaná jejím žádostem o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v minulosti opakovaně vyhověly, aniž by po ní požadovaly doložení nákladů na bydlení, jak to nyní učinil městský soud. Vždy se jí přitom dostalo shodného poučení. Z něj vyvodila, že je povinna doložit, že nemá dostatečné příjmy, respektive prostředky. Rozumí rovněž tomu, že soudy k tomuto účelu používají formuláře. Namítá však, že dokládat své výdaje jsou povinni jen ti žadatelé o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, kteří doloží, že jejich příjmy přesahují částku životního minima a nutných nákladů na bydlení, tedy že jejich příjmy jsou výrazně nad hranicí chudoby, a že tak disponují nezbytnými prostředky na zajištění bydlení a důstojného života. Pokud však žadatel doloží, že se jeho příjmy pohybují na hranici chudoby, životního minima a nutných nákladů na bydlení, a že nemůže využít jiný majetek, doložil tím podle stěžovatelky i to, že nemá dostatečné prostředky k úhradě soudního poplatku. K témuž závěru v jejím případě dospěly rovněž Okresní soud v Rakovníku, Krajský soud v Praze a žalovaná. Náhled městského soudu je tak podle stěžovatelky v rozporu se zákonem i běžnou praxí.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že napadené usnesení není řádně odůvodněné, vykazuje znaky libovůle a je šikanózní. Městský soud totiž, aniž by se věci blíže zabýval, uvedl, že netrvá na tom, aby doložila veškeré své výdaje, nýbrž pouze ty, u nichž by podle městského soudu měla mít uschovány doklady o platbě. Takové odůvodnění je podle stěžovatelky neodůvodněné a spekulativní. Doložením jen části výdajů by pak ani nebyly prokázány její celkové výdaje tak, aby bylo možné posoudit její schopnost uhradit soudní poplatek. Současně stěžovatelka namítá, že pokud městský soud dospěl k závěru, že je nezbytné, aby doložila své náklady na bydlení, měl ji k tomu vyzvat, aby měla možnost tento nedostatek odstranit před rozhodnutím soudu. Závěr, že nedoložila, že nedisponuje dostatečnými prostředky, pak podle ní neobstojí již s ohledem na to, že doložila, že její příjem odpovídá výši životního minima, a současně jí uváděné náklady na bydlení odpovídají částce normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu v rodinném domě.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.*

[10] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí, že *navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.*

[11] Individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), který by mu případně znemožnil přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Smyslem tohoto institutu není kompenzovat navrhovateli finanční zátěž spojenou se soudním řízením, ale zajistit přístup k soudu. Institut osvobození od soudních poplatků je přitom vždy vázán na konkrétního žadatele a jeho individuální osobní a majetkové poměry (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007-77, či nález Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2008, sp. zn. II. ÚS 1619/08; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na webu www.nssoud.cz, rozhodnutí Ústavního soudu na webu nalus.usoud.cz).

[12] Pro osvobození od soudních poplatků je nezbytné, aby sám žadatel dostatečně určitě a konkrétně tvrdil své (nedostatečné) příjmové a majetkové poměry a podložil svá tvrzení potřebnými důkazy; soud jeho poměry z úřední povinnosti nezjišťuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004-50, č. 537/2005 Sb. NSS).

[13] Jak v této souvislosti uvedl též rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95, č. 2163/2011 Sb. NSS, *„[d]ůkazní břemeno prokázání nedostatku prostředků k úhradě soudních poplatků nese účastník řízení. (...) Skutečnosti rozhodné pro osvobození účastník může uvést přímo v žádosti; neučiní-li tak, soud jej k tomu vyzve. Zpravidla se tak děje výzvou k vyplnění Potvrzení o majetkových a výdělkových poměrech. (...) Soud také zpravidla z tohoto prohlášení vychází, neboť je natolik komplexní, že umožňuje vytvoření názoru o podmínkách pro osvobození od soudních poplatků. Doplnění údajů k výzvě soudu není vyloučeno zejména tam, kde jsou zjevně neúplné, např. v situaci, kdy podle prohlášení nemá žadatel žádné prostředky ani majetek a není jasné, z čeho uhrazuje své životní potřeby.“*

[14] Přestože tedy soud nezjišťuje z úřední povinnosti majetkové poměry účastníka

a důkazní břemeno o tom, že jsou v konkrétním případě naplněny předpoklady pro přiznání osvobození od soudních poplatků, nese žadatel, nemůže soud při posuzování žádosti zůstat zcela pasivní (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 7. 2012, č. j. 8 As 64/2012 - 12). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2008, č. j. 1 As 63/2008-34, dovodil, že pokud z předložených důkazů není možné náležitě posoudit majetkové a sociální poměry žadatele a ověřit si jeho tvrzení, je soud povinen žadatele poučit, jakým způsobem může svá tvrzení doplnit a prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 - 27, platí, že „*tvrdí-li účastník řízení před správním soudem pro účely rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků, že nemá dostatečné prostředky, avšak existují-li pochyby o pravdivosti účastníkově tvrzení, je na soudu, aby si, pokud možno v součinnosti s účastníkem, dalším šetřením učinil co možná nejpřesnější obraz o tom, jaké jsou skutečné majetkové poměry účastníka*“).

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud uvedeným požadavkům v nynější věci beze zbytku nedostál.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v žalobě, s níž spojila své žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, ke svým majetkovým a výdělkovým poměrům pouze uvedla, že je starobní důchodkyně, jejímž jediným příjmem je starobní důchod postižený exekucí, že je dlouhodobě nemocná, a že její příjmy, úspory a majetek nepostačují k úhradě soudního poplatku a služeb právního zástupce, postupoval městský soud zcela správně, pokud stěžovatelce zaslal k vyplnění formulář *Prohlášení o osobních majetkových a výdělkových poměrech*. Tento formulář stěžovatelce zaslal spolu se stručným přípisem (viz č. l. 8 soudního spisu městského soudu), v němž ji vyzval, aby jej soudu ve stanovené lhůtě zaslala zpět řádně vyplněný. Uvedený přípis přitom neobsahuje žádné poučení, že pokud tvrzení obsažená v žalobě, ve spojení s vyplněným formulářem a případnými dalšími poskytnutými podklady, neumožní soudu posoudit, zda stěžovatelka má či nemá dostatečné prostředky, může být její žádost zamítnuta, ani poučení že všechna tvrzení, jimiž stěžovatelka svou žádost odůvodňuje, musí být doložena.

[17] Stěžovatelka ve vyplněném formuláři uvedla, že žije sama, nevykonává žádnou výdělečnou činnost a pobírá starobní důchod ve výši 11 864 Kč. K majetku větší hodnoty, uvedla, že vlastní rodinný dům, v němž bydlí, další rodinný dům a vlastnický podíl ve výši ½ k rekreační chatě. Přibližná hodnota daných nemovitostí podle stěžovatelky dosahuje přibližně částky 2 000 000 Kč. Dále uvedla, že vlastní dva starší automobily o celkové hodnotě zhruba 70 000 Kč. Veškerý uvedený majetek je ale zatížen exekutorským zástavním právem, v důsledku čehož s ním nemůže nakládat a neplynou jí z něho žádné výnosy. Pokud jde o výdaje, uvedla, že její náklady na bydlení (služby spojené s užíváním vlastního rodinného domu) činí měsíčně 5 500 Kč. Na další životní potřeby vynaloží celkem 6 180 Kč měsíčně (z toho 500 Kč připadá na léky, 1 000 Kč na dopravu, 360 Kč na poplatek za psa a 720 Kč na poplatek za svoz odpadu). V souvislosti s tvrzenými výdaji stěžovatelka uvedla, že je není schopna doložit, neboť nevlastní bankovní účet, vše hradí hotově z důchodu a účtenky za hotovostní úhrady si neschovává. Dále uvedla, že má dluh ve výši 373 000 Kč, měsíční splátka činí 2 272 Kč. K vyplněnému formuláři současně připojila kopie oznámení České správy sociálního zabezpečení o výši starobního a vdovského důchodu a o výši srážek. Z těchto podkladů vyplývá, že stěžovatelka má nárok na starobní a vdovský důchod v celkové výši 14 136 Kč, z něhož je jí měsíčně

pokračování

srážena částka 2 509 Kč. Její čistý příjem z důchodového zabezpečení tak činí tvrzených 11 864 Kč. Další doklady, který by potvrzovaly uváděná tvrzení, stěžovatelka nepředložila. Podle vyplněného formuláře by tedy její celkové měsíční příjmy měly činit 11 864 Kč, zatímco její celkové měsíční výdaje by měly dosahovat částky 13 952 Kč, tj. přibližně o 2 000 Kč více.

[18] Ze soudního spisu městského soudu dále vyplývá, že městský soud přípisem ze dne 25. 8. 2020 vyzval žalovanou k předložení dvou správních spisů, vztahujících se jednak k žalobou napadenému rozhodnutí a dále k rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2020, č. j. 10.01-000094/20-002, kterým žalovaná stěžovatelce určila k její žádosti advokáta k poskytnutí právní služby. V přípisu městský soud uvedl, že příslušný spisový materiál žádá za účelem rozhodnutí o žádostech stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta.

[19] Následně městský soud žalobou napadeným usnesením žádost stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků, a v návaznosti na to i její žádost o ustanovení zástupce, zamítl. Zamítavé usnesení přitom odůvodnil výlučně tím, že stěžovatelka nedoložila tvrzené náklady na bydlení.

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační námitka, dle které považovali městský soud pro posouzení věci za rozhodné, (výhradně to) že stěžovatelka neprokázala tvrzené náklady na bydlení, měl ji, před tím, než o jejích žádostech rozhodl, o této skutečnosti vyrozumět, poučit ji, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, a umožnit jí tak, aby tak učinila.

[21] Z informací, které stěžovatelka městskému soudu poskytla a které se na první pohled nejeví jako klamavé či lživé, ale spíše jako neúplné, je patrné, že se stěžovatelka v rozhodném období mohla nacházet v situaci, kdy skutečně nemusela disponovat dostatečnými prostředky k úhradě soudního poplatku za podanou žalobu. Městský soud proto měl stěžovatelce v intencích shora citované judikatury poskytnout dodatečný prostor k tomu, aby předložila podklady, které by její tvrzení osvědčily. Nejvyšší správní soud přitom přihlédl též ke skutečnosti, že městský soud stěžovatelku současně se zasláním formuláře prohlášení výslovně nepoučil, že je povinna veškerá svá tvrzení doložit, případně o tom, na doložení jakých konkrétních výdajů (tj. výdajů na bydlení) bude trvat (z vyplněného formuláře tato povinnost ve vztahu k nákladům na bydlení také výslovně nevyplývá).

[22] Povinnost soudu poučit žadatele o osvobození od soudních poplatků či ustanovení zástupce, jakým způsobem může doložit tvrzení, která soud nepovažuje za dostatečně osvědčená, případně povinnost soudu vyzvat žadatele, aby doplnil a osvědčil i další skutečnosti, o nichž má soud za to, že je žadatel mohl pominout, nebude nutně dána vždy. I ve vztahu k této povinnosti platí, že k žádostem o osvobození od soudních poplatků, respektive ustanovení zástupce, nelze přistupovat paušálně. Vždy je třeba hodnotit okolnosti jednotlivě, ve vztahu ke každému konkrétnímu žadateli. Vyzývat žadatele k doplnění tvrzených údajů, respektive povinnost poučit jej, jak má tvrzené údaje doložit, nebude nezbytně nutná typicky tehdy, bude-li soudu známo, že tentýž stěžovatel u daného soudu uplatňuje tyto návrhy opakovaně, z čehož lze důvodně usuzovat, že byl o povinnosti rozhodné údaje o svých poměrech nejen tvrdit, ale také vhodným způsobem

prokázat, již opakovaně v minulosti poučen. O takovou situaci se však v nynější věci nejedná. Ostatně ani městský soud nic takového v napadeném rozhodnutí neuvedl. Ze soudního spisu městského soudu vyplývá, že se jedná o první žalobu stěžovatelky, kterou městský soud posuzoval (viz „*lustrum*“ ze dne 5. 5. 2020 na č. 1. 1 spisu městského soudu).

[23] Městský soud měl stěžovatelce poskytnout prostor k tomu, aby tvrzené náklady na bydlení (5 500 Kč) doložila tím spíše, že uvedená částka, která by měla zahrnovat náklady na služby pro jednu osobu (žadatelku) obývající vlastní rodinný dům (tedy náklady na elektřinu, vodu, popřípadě plyn, či jiné náklady na vytápění, popřípadě i náklady na internet a telefon), se *prima facie* nejví nikterak excesivní a zjevně neodpovídající skutečnosti. Z napadeného usnesení lze přitom usuzovat, že městský soud bez dalšího akceptoval další stěžovatelkou uváděné náklady na její ostatní životní potřeby v celkové výši 6 180 Kč, aniž by požadoval, aby je stěžovatelka také doložila. Lze tak usuzovat, že městský soud nepovažoval celková tvrzení stěžovatelky o jejích poměrech za nevěrohodná. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že stěžovatelka ve vyplněném formuláři uvedla, že své výdaje nemůže doložit, neboť si neschovává účtenky za platby v hotovosti. Ani toto tvrzení nicméně ještě automaticky nezabavuje soud povinnosti, poskytnout stěžovatelce prostor, aby se pokusila svá tvrzení doložit, a poučit ji, že tak může učinit, s ohledem na způsob, jakým služby spojené s užíváním svého domu hradí (například ústřižky složenek, potvrzení o platbách SIPO, faktury za poskytované služby). Tvrzení stěžovatelky, že úhrady provádí v hotovosti z vyplaceného důchodu, ještě nevylučuje, že by stěžovatelka přinejmenším nějakými doklady, jimiž by byla s to alespoň přibližně doložit tvrzené náklady na bydlení, disponovala. O tom, že se městský soud snažil získat dodatečné informace či poklady o osobních a majetkových poměrech stěžovatelky ostatně svědčí jeho žádost, následující více než měsíc po doručení vyplněného formuláře, adresovaná žalované k předložení dvou správních spisů, v níž výslovně uvedl, že příslušné spisy žádá k rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta; je tedy zřejmé, že si byl vědom potřeby některá tvrzení stěžovatelky verifikovat.

[24] Nejvyšší správní soud přitom nespatřuje pochybení městského soudu v tom, že považoval za rozhodné *skutečné* příjmy a výdaje stěžovatelky. Nepřisvědčil tak argumentaci stěžovatelky, že jejím žádostem mělo být vyhověno již s ohledem na fakt, že doložila výši svých příjmů, které se pohybují na hranici chudoby a životního minima, a uvedla náklady na bydlení ve výši, která koresponduje výši tzv. normativních nákladů na bydlení pro jednu osobu. Nejvyšší správní soud sice v minulosti připustil, aby soud v rámci posuzování poměrů žadatele zohlednil částky životního minima a normativních nákladů na bydlení [které pro účely výpočtu příspěvku na bydlení v rozhodné době upravovalo nařízení vlády č. 349/2020, a které v roce 2020 činily podle § 2 písm. b) daného nařízení pro jednu osobu samostatně obývající vlastní byt 4 872 Kč měsíčně], takový postup by však měl být vyhrazen pro krajní případy, neboť každý žadatel může mít rozdílné náklady na uspokojování základních životních potřeb (viz rozsudek ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 26/2009-87). I v uvedeném rozsudku zdejší soud současně zdůraznil, že rozhodování o osvobození od soudních poplatků musí být přísně individuální a musí přihlížet ke všem okolnostem případu; nelze se tak spokojit s hodnocením, zda se žadatel považuje za osobu žijící nad úrovní životního minima. Jinými slovy, při posuzování žádosti o osvobození od soudních poplatků nelze vycházet pouze z mechanického porovnání výše příjmu a částek stanovených předpisy o životním minimu, či normativních nákladech na bydlení (viz též

pokračování

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2004, č. j. 5 Ads 1/2004 - 63, č. 321/2004 Sb. NSS). Pouze zcela nad rámec řečeného lze dodat, že příjmy stěžovatelky (starobní a vdovský důchod) ve skutečnosti výši životního minima několikanásobně převyšují, neboť částka životního minima jednotlivce činila v rozhodném období podle § 1 nařízení vlády č. 61/2020, o zvýšení částek životního a existenčního minima 3 860 Kč měsíčně.

[25] Městský soud proto postupoval správně, posuzoval-li konkrétní a skutečnou situaci stěžovatelky. Pochybil pouze v tom, že stěžovatelku nepoučil, jakým způsobem může svá tvrzení (o nákladech na bydlení) prokázat, a neposkytl jí prostor k tomu, aby tak učinila. Tento deficit bude třeba v dalším řízení odstranit. Nejvyšší správní soud přitom nikterak nepředjímá, k jakému závěru následně městský soud dospěje.

[26] Konečně Nejvyšší správní soud neshledává žádné pochybení v postupu městského soudu, který trval na tom, aby stěžovatelka doložila *veškeré* své výdaje. Kasačnímu soudu primárně není zřejmé, jak by mohla příslušná kasační argumentace stěžovatelce prospět, vzhledem k tomu, že zvolený přístup městského soudu jí byl v tomto ohledu fakticky ku prospěchu. Nicméně daná námitka není ani věcně důvodná; bylo by totiž nepřiměřené a v zásadě jednoduše nemožné, pokud by žadatelé o osvobození od soudních poplatků či ustanovení zástupce byli povinni dokládat svůj *každý jednotlivý* výdaj (viz též výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 26/2009-87).

[27] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. Městský soud v dalším řízení rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu